

refunderet af Statskassen, ikke have den samme Opfordring som tidligere til at ubvise den fornødne Oeconomi. At dette er Tilfældet, finder en Bestyrelse deri, at det især er med Hensyn til de Præstationer, for hvilke der ifølge Lov af 29de Decbr. 1850 skal gives fuldstændig Godtgjørelse, navnlig Sygehuse, Bagtlocaler, Fouragemagastner, Stalreqvister og Exerceerpladse, at Udgifterne tiltage, medens derimod Omkostningerne til de egentlige Qvarterleiligheder, som ifølge Loven for endeel skulle falde Communerne selv tillast, ialtsind paa enkelte Undtagelser nær, hvorom man nedenfor skal tale, ikke i Almindelighed kunne kaldes uforholdsmæssige, skjøndt de selvfølgelig langt overstige, hvad der i Forordn. af 15de Novbr. 1816 § 10 er normeret som Godtgjørelse for saadanne Qvarterer. Den Pligt, der efter Lovgivningen paahviler de anordnede Indqvarteringscommissiøner saavel som Communalbestyrelserne til at paasee Statskassens Lærv i saa Henseende, afgiver ikke nogen tilstrækkelig Garanti for, at der ved Anskaffelsen af de Gjenstande og Fornødenheder, som requireres af vedkommende Militairafdeling, vises en passende Oeconomi. Efter hvad Ministeriet oftere har havt Leilighed til at erfare, anseer man sig endog i Almindelighed ligefrem pligtig at efterkomme enhver Requisition fra vedkommende Militairautoritet, naar den blot angaaer saadanne Gjenstande, som det efter de bestaaende Lovbud paaligger Communerne at levere, uden at man iøvrigt nærmere troer at burde undersøge, hvorvidt Requisitionen er nødvendig, eller hvorledes Anskaffelsen paa billigste Maade kan iværksættes. At dette nu er en Tilfældesætelse af den de locale Autoriteter i de ommeldte Henseender paahvillende Pligt, maa ansees ubivisomt, se. Lov af 29de Dec. 1850 § 3, og de ældre sig dertil sluttende Bestemmelser i Forordn. af 15de Novbr. 1816 §§ 15, 17, 18, 19, 27, 28, hvorefter det er Indqvarteringscommissiønen — som til den Ende derfor ogsaa er tilforordnet en Officier af Garnisonen — der har at afgjøre saavel, om og hvorvidt de i bemeldte Lovbud foreskrevne Gjenstande ville være at anskaffe, som hvilke Forandringer og Forbedringer der bør foretages ved disse, forsaavidt de alt ere anskaffede, samt derhos

at paasee, at de vedligeholdes i forsvarelig Stand. Ligeledes er det ved de nævnte Lovbud paalagt Communalbestyrelsen, med hvem Indqvarteringscommissiønen, forinden den tager nogen Beslutning, altid skal forhandle, at besørge alle Forandringer iværksatte samt de indtrædende Mangler afhjulpne paa de billigst mulige Maader. En blot Indskærpselse af disse Lovbud, som Ministeriet ved foresaldende Leilighed ikke har undladt, kan man imidlertid ikke ansee tilstrækkelig til Dismedets Opnaaelse, ligesom man ei heller seer sig i Stand til at føre nogen streng Control med deres tilbørlige Efterlevelse, da det er en Selvsølge, at der gives mange Tilfælde, hvor man, om end ikke nogen egentlig Efterladenhed kan lægges Paagældende tillast, dog med Grund kan forudsætte, at Statskassens Lærv ikke tilbørligen varetages. Det vil — for at nævne et af de hyppigst forekommende Tilfælde, hvor Udgifterne især ere i Stigning — ikke være muligt for Ministeriet at paasee, at Forbruget af Inventarium samt af Brændsel og Lys i Sygehuse og Bagtlocaler ikke er større end nødvendigt, hvorimod man er nødsaget til at rette sig efter de modtagne Opgivelser over den aarlig hertil medgaaende Besøtning, som man da i Genhold til Loven maa erstatte af Finantskassen. Ministeriet maa derfor holde for, at de Udgifter, den ordinære Indqvartering paadrager Finantserne, ikke ville kunne nedbringes til hvad der i og for sig maa ansees for billigt og passende, med mindre Communerne selv faae en Interesse i, at den fornødne Besparelse ubvises. Dette vil imidlertid ikke kunne opnaaes, saalænge der ifølge Lov af 29de Decbr. 1850 § 2 ubetinget skal tilkomme Communerne den der bestemte Godtgjørelse for de Gjenstande, som de bevise at have leveret Militaretaten. At det i de aarlige Finantslove opførte Besøb til Afholdelse af de med den ordinære Indqvartering forbundne Udgifter muligt skulde vise sig utilstrækkeligt, skjøndes nemlig ikke at kunne have nogen Indflydelse til at berøve Communerne nogen Deel af den Erstatning, der efter de aarlig stedfindende Opgjørelser maatte bestindes at tilkomme dem, idet Communerne isaaftald dog ligefrem maae have et Krav paa, at det